

szavaiban? „Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Betegét gyógyítva, vakot látóvá téve és a holtat feltámasztva járta Palesztina útjait.”¹⁰

Mi, az egyház nőtestvérei, nem járjuk Palesztina útjait betegeket gyógyítva, de imádkozhatunk az engesztelés gyógyító szeretetéért és alkalmazhatjuk azt egy gyengélkedő, kifinomult kapcsolat érdekében.

Noha nem fogjuk visszaadni a vakok látását, ahogy a Szabadító tette, de bizonyosságot tudunk tenni a szabadítás tervéről a lelki vakságban szenvedőknek. Fel tudjuk nyitni értelmük szemét annak felismerésére, hogy szükséges a papság hatalma az örökkévaló szövetségekben.

Nem fogjuk feltámasztani a halottakat, ahogy a Szabadító tette, de áldást hozhatunk rájuk azáltal, hogy felkutatjuk nevüket a templomi munkához. Akkor valóban kiemeljük őket lelki börtönükből, és felkínáljuk nekik az örök élethez vezető ösvényt.

Tanúságomat teszem arról, hogy van egy élő Szabadítónk, Jézus Krisztus, és hogy az Ő erejével és világságával képesek leszünk visszazorítani a világ sötétségét, hangot adni az általunk megismert igazságnak, és hatással lenni másokra, hogy az Úrhoz jöjjenek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard, "Men and Women and Priesthood Power," *Liahona*, Sept. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; engedéllyel felhasználva.
3. Thomas S. Monson: Mert vak voltam, de most látok. *Liahona*, 1999. júl. 69.
4. Tan és a szövetségek 50:24.
5. Tan és a szövetségek 88:7.
6. George Q. Cannon idézet, *Felkészülés a szent templomba való belépésre* (füzet, 2002). 36.
7. Móziás 3:19.
8. D. Todd Christofferson: A nők erkölcsi ereje. *Liahona*, 2013. nov. 30.
9. Tan és a szövetségek 4:2.
10. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahona*, 2000. ápr. 2.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Örömmel megélni az evangéliumot

Bízzatok Jézus Krisztus megmentő hatalmában; tartsátok be törvényeit és parancsolatait! Más szavakkal: örömmel éljétek meg az evangéliumot!

Szeretett nőtestvéreim, kedves barátaim és áldott tanítványai Jézus Krisztusnak! Megtiszteltetés számomra, hogy lehetőségem nyílik együtt lenni veletek, amint megnyitjuk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza újabb általános konferenciáját. Az elkövetkező hét folyamán az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol találkozik majd az általános felhatalmazottakkal és az általános segédszervezeti vezetőkkel, majd pedig a következő szombaton és vasárnap a világméretű általános konferencia további üléseire is sor kerül. Nagyon hálás vagyok Thomas S. Monson elnöknek, Isten mai prófétajának azért, hogy engem kért meg, hogy az Első Elnökséget képviseljem, amint az egyház nőtestvéreihez szólok.

Miközben azon gondolkodtam, mit mondjak, gondolataim azon nők felé szálltak vissza, akik az életemet formálták, és átsegítettek engem a haldóság kihívásain. Hálát érzek nagymamám iránt, aki évtizedekkel ezelőtt úgy döntött, hogy elviszi családját egy mormon úrvacsorai gyűlésre. Hálás vagyok Ewig nőtestvérnek, egy idős,

egyedülálló német hölgynek, akinek a neve lefordítva azt jelenti: „Örökkévaló nőtestvér”. Ő volt az, akitől e bátor és csodálatos meghívás érkezett nagymamám felé. Különösen hálás vagyok édesanyámnak, aki átvezette négy gyermekét a második világháború forrógázán. Eszembe jut a leányom, unokáim és mindazon hithű nők jövője, akik egy nap majd követik őket.

És természetesen örök hálát érzek feleségem, Harriet iránt, aki tizenévesen elbúvölt, anyaként viselte fiatal családjunk legnehezebb terheit, most pedig feleségemként velem tart, szereti és dédelgeti gyermekeinket, unokáinkat és dédunokáinkat. Ő képviselte az erőt az otthonunkban a jó és a rossz időszakokban egyaránt. Napfényt áraszt minden ismerőse életébe.

Végül pedig nagyon hálás vagyok mindannyiútoknak, hithű nőtestvérek millióinak szerte a világon, akárhány évesek is legyetek, akik oly sokat tesznek Isten királyságának felépítéséért. Hálás vagyok nektek azért a számtalan módért, ahogyan inspiráljátok, tápláljátok és megáldjátok a körülöttek élőket.

Isten leányai

Örömmel tölt el, hogy Isten ilyen sok leánya körében lehetek. Amikor az Isten gyermeke vagyok című dalt énekeljük, a szavak megérintik a szívünket. Ha elgondolkozunk ezen az igazságon – hogy mennyei szülők gyermekei vagyunk –,¹ elárasztanak bennünket az érzések eredetünkkel, célunkkal és küldetésünkkel kapcsolatban.

Jó emlékeznetek arra, hogy mindig Isten gyermekei vagytok. Ez a tudás átsegít benneteket az életetek legnehezebb szakaszain, és figyelemre méltó dolgok véghezvitelére ösztönöz majd benneteket. Fontos azonban arra is emlékeznetek, hogy örökkévaló szülők leányának lenni nem olyan tulajdonság, amelyet valamivel kiérdemeltetek, vagy valaha is elveszíthettek. Mindig, örökre Isten leányai maradtok. Mennyei Atyátoknak komoly elvárásai vannak veletek szemben, isteni származásotok azonban *önmagában* nem garantálja számotokra az isteni örökséget is. Isten azért küldött benneteket ide, hogy felkészítsen a jövőre, amely nagyszerűbb lehet, mint amit el tudtok képzelni.

Isten áldásai, melyeket a hithűeknek ígért, dicsőségesek és sugalmazók. Ezek között találunk „trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet”². Ahhoz, hogy ezekre a felfoghatatlan áldásokra jogot formáljunk, több kell, mint egy lelki születési kivonat vagy egy „Isten gyermeke tagsági kártya”.

De hogyan nyerhetjük el ezeket?

A Szabadító megadta a választ e kérdésre napjainkban:

„...ha nem maradtok meg törvényekben, nem juthattok el erre a dicsőségre.

Mert szoros a kapu, és keskeny az út, amely felmagasztosuláshoz... vezet.

Fogadjátok be tehát a törvényemet.”³

Ezen ok miatt beszélünk arról, hogy a tanítványság ösvényén kell járjunk.

Ezért beszélünk az Isten parancsolatai iránti engedelmességről.

Ezért beszélünk arról, hogy vidáman éljük meg az evangéliumot, teljes szívünkkel, erőnkkel, elménkkel és lelkünkkel.

Isten tud valamit, amit mi nem

Mégis néhányunk számára az Isten parancsolatainak való engedelmisség nem mindig érződik nagyon örömtelinek. Mondjuk ki nyíltan: lehetnek olyan parancsolatok, amelyek nehezebbnek vagy kevésbé vonzóknak tűnnek – parancsolatok, amelyekhez az olyan gyermek lelkesedésével viszonyulunk, aki egy tál egészséges, de utált zöldség előtt ül éppen. Összeszorított foggal rávesszük magunkat az engedelmisségre, hogy továbbléphessünk, kívánatosabb tevékenységek felé.

Az ehhez hasonló időszakokban talán felmerül bennünk a kérdés: „Tényleg Isten *minden* parancsolatának engedelmeskednem kell?”

Válaszom e kérdésre egyszerű:

Úgy vélem, Isten tud valamit, amit mi nem – olyan dolgokat, melyek meghaladják felfogóképességünket. Mennyei Atyánk örökkévaló lény, akinek a tapasztalata, bölcsessége és intelligenciája végtelenül nagyobb a miénknél.⁴ Sőt, ezenfelül még örökké szerető, könyörületes, és egyetlen

áldott cél vezérli: hogy létrehozza halhatatlanságunkat és örök életünket.⁵

Más szavakkal fogalmazva: nemcsak *tudja*, hogy mi a legjobb nektek, hanem minden *vágya*, hogy *azt válasszátok*, ami a legjobb számotokra.

Ha ezt a szívetek mélyén valóban elhiszitek – vagyis ha igazán hiszitek, hogy Mennyei Atyánk nagyszerű küldetése az, hogy felmagasztalja és megdicsőítse gyermekeit, és hogy Ő tudja a legjobban, hogyan lehet ezt véghezvinni –, akkor nem logikus-e, hogy be kell fogadnunk és követnünk kell a parancsolatait, még azokat is, amelyek nehéznek tűnnek? Nem kellene-e megbecsülnünk a világítótoronyokat, amelyeket Isten azért adott nekünk, hogy átvezessenek bennünket a halandóság sötétségén és megpróbáltatásain? Ezek jelzik a mennyei otthonunkba visszavezető utat. Azzal, hogy Mennyei Atyánk ösvényét választjátok, isteni alapot fektettek le az Isten leányaiként megvalósuló egyéni fejlődésetekhez, amely alap megáld majd benneteket egész életeteken át.

Meglátásom szerint a kihívás egy része az, hogy úgy képzeljük, Isten minden áldása a mennyben, egy óriási felhőben elzárva található, és Ő nem hagyja, hogy ezekhez hozzáférjünk, csak ha megfelelünk valamiféle általa felállított szigorú, atyáskodó követelményrendszernek. A parancsolatok azonban egyáltalán nem ilyenek. A valóság az, hogy Mennyei Atyánk folyamatosan áldásokat áraszt ránk. Éppen a mi félelmeink, kétségeink és bűneink azok, amelyek esernyőként

megakadályozzák, hogy ezen áldások eljussanak hozzánk.

Parancsolatai szeretetteljes utasítások és isteni segítség számunkra ahhoz, hogy összezárjuk az ernyőt, és élvezzük a mennyei áldások záporát.

El kell fogadnunk, hogy Isten parancsolatai nem csupán jó ötletek hosszú listáját jelentik. Nem „életviteli tanácsok” egy internetes blogról, vagy motivációs idézetek a Pinterest-ről. Isteni tanácsok ezek, amelyek örök igazságokon alapulnak, és azért adattak, hogy elhozzák a „békességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban”⁶.

Választhatunk tehát. Egyrészt ott van a világ véleménye, annak folyton változó elméleteivel és megkérdőjelezhető indítékaival. Másrészt pedig ott van Isten szava az Ő gyermekeihez – az Ő örök bölcsessége, biztos ígéretei és szerető utasításai, hogy visszatérhessünk az Ő színe elé dicsőségben, szeretetben és magasztosan.

A döntés a tiétek!

A tengerek, a homok és a végtelen csillagok Teremtője éppen most is kinyújtja felétek kezét. A boldogság, a béke és az örök élet nagy receptjét kínálja.

Ahhoz, hogy jogot formáljatok e dicsőséges áldásokra, meg kell alázkodnotok, hitet kell gyakorolnotok, magatokra kell vennetek Krisztus nevét, és Őt kell kutatnotok szavakban és tettekben is, valamint eltökélten kell „Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen”⁷.

Az engedelmesség miéértje

Amint megértitek Isten és parancsolatai valódi természetét, egyúttal jobban megértitek majd saját magatokat, valamint létezésetek isteni célját is. Ezzel együtt pedig megváltozik a motivációtok a parancsolatok követésére, így szívetek vágya

lesz, hogy örömmel éljétek meg az evangéliumot.

Azok például, akik úgy tekintenek az egyházi gyűlések látogatására mint személyes lehetőségre, hogy gyarapítsák Isten iránti szeretetüket, békét találjanak, felemeljenek másokat, keressék a Lelket, és megújítsák azon elkötelezettségüket, hogy Jézus Krisztust követik, sokkal gazdagabb tapasztalatokra tehetnek szert, mint azok, akik egyszerűen csak letöltik az idejüket a padokban. Nőtestvérek, *nagyon fontos*, hogy jelen legyünk a vasárnapi gyűléseken, egészen bizonyos vagyok azonban afelől, hogy Mennyei Atyánkat sokkal jobban érdekli a hitünk és a bűnbánatunk, mint a jelenléti számaink.

Itt egy másik példa:

Egy egyedülálló anya, akinek két kisgyermek van, a közelmúltban bárányhimlős lett. Persze nem kellett sok idő, hogy a gyermekei is megbetegedjenek. A feladat, hogy saját magáról és a két kicsiről is gondoskodjon, már önmagában is majdnem meghaladta a fiatal édesanya képességeit. Ennek eredményeként pedig az amúgy makulátlan otthon hamar rendetlen és koszos lett. A mosatlan edények halmokban álltak a mosogatóban, a szennyes pedig mindenütt másutt halmozódott hegyekbe.

Miközben síró gyermekeivel küszködött – és maga is csak sírni szeretett volna –, kopogtak az ajtón. A látogatótanítói voltak. Látták a fiatal anya gyötrelmét. Látták a házát, a konyháját. Hallották a síró gyermekeket.

Nos, ha ezeket a nőtestvéreket csupán a kijelölt havi látogatás teljesítése érdekelte volna, akkor talán átadtak volna az anyukának egy tál sütit, megemlétték volna, hogy hiányolták a Segítőegyletből a múlt vasárnap, és annyival búcsúztak volna, hogy „szólj, ha bármiben segíthetünk”. Aztán

vidáman továbbálltak volna, hálás szívvel, hogy ebben a hónapban is 100%-osak voltak.

Szerencsére ezek a nőtestvérek Krisztus igazi tanítványai voltak. Észlelték nőtestvérük szükségét, és munkába állították számos tehetségüket és tapasztalatukat. Rendbe szedték a káoszt, fényt és tisztaságot varázsoltak az otthonba, és felhívták az egyik barátjukat, hogy hozzon némi enni-valót, amire nagy szükség volt már. Amikor végre befejezték a munkát és elköszöntek, könnyek között hagyták az anyát – a hála és a szeretet könnyei között.

Attól a pillanattól fogva a fiatal anya véleménye a látogatótanításról gyökeresen megváltozott. „Már tudom – mondta –, hogy nem csak egy pipa vagyok valakinek a teendői között.”

Igen, a látogatótanítóknak becsület meg kell tenni havi látogatásaikat, mégpedig úgy, hogy nem mulasztják el a legfontosabb *miéértet* e parancsolat mögött: hogy szeressék Istent és a felebarátaikat.

Amikor Isten parancsolataira és a saját részünkre az Ő királyságának építésében úgy tekintünk, mint egy kipipálandó tételre a teendőink listáján, akkor elmulasztjuk a tanítványság lényegét. Elszalasztjuk a növekedést, amely abból származik, hogy örömmel élünk Mennyei Atyánk parancsolatai szerint.

A tanítványság ösvényének követése nem kell, hogy keserű élmény legyen. Ez „édes, felülmúlva mindazt, ami édes”⁸. Nem egy ránk nehezedő teher. A tanítványság felemeli lelkünket és megvidámítja szívünket. Hittel, reménnyel és jószívúsággal inspirál bennünket. Világossággal tölti meg lelkünket a sötét időszakokban, és derűvel a bánat idején.

Isteni hatalmat és tartós örömet nyújt nekünk.

Örömmel megélni az evangéliumot

Kedves nőtestvéreim az evangéliumban, legyetek akár 8, akár 108 évesek, remélem, egy dolgot igazán megértetek és tudtok:

Szeretnek benneteket.

Becsesek vagytok mennyei szüleiteknek.

A világosság és az élet végtelen és örök Teremtője ismer benneteket! Gondja van rátok.

Igen, Isten szeret benneteket ebben a pillanatban is és mindig.

Nem vár a szeretetével, amíg legyőzitek a gyengeségeiteket és a rossz szokásaitokat. Ma is szeret benneteket úgy, hogy teljesen tudatában van küzdelmeiteknek. Tudja, hogy szívből jövő és reménnyel teli imában fordultok Őhöz. Tud azokról az alkalmakról, amikor ragaszkodtatok az egyre halványuló fényhez és hittetek – még a növekvő sötétség ellenére is. Ismeri szenvedéseiteket. Ismeri a bánatot, melyet akkor éreztetek, amikor kevésnek bizonyultatok vagy elbuktatok. Ő ilyenkor is szeret benneteket.

Isten ismeri a sikereiteket is; még ha ezek aprónak is tűnnek számotokra, Ő elismeri és értékeli

mindegyiket. Szeret benneteket, mert mások felé fordultok. Szeret benneteket, mert kezet nyújtotok és segítetek másoknak nehéz terheik hordozásában – még akkor is, amikor a saját terheitekkel is küszködnetek kell.

Mindent tud rólatok. Tisztán lát benneteket – olyannak ismer titeket, amilyenek valójában vagytok. És szeret benneteket – most és mindig!

Szerintetek számít Mennyei Atyánknak, hogy a sminketek, a ruhátok, a hajatok és a körmötök tökéletes-e? Szerintetek attól teszi függővé, mennyire vagytok értékesek számára, hogy hány követőtök van az Instagramon vagy a Pinteresten? Úgy véltetek, azt várja el tőletek, hogy azon aggódtok vagy amiatt legyetek lehangoltak, mert valaki törölt benneteket a barátai vagy a követendő személyek közül a Facebookon vagy a Twitteren? Szerintetek külső megjelenésetek, a ruhaméretetek vagy a népszerűségeitek bír-e akár a legcsekélyebb befolyással is arra, hogy mennyire vagytok értékesek az Ő számára, aki a világegyetemet teremtette?

Nem csupán azért szeret benneteket, amik ebben a pillanatban vagytok,

hanem azért is, amilyen dicsőséges és fényes személlyé válhattok és szeretnétek válni.

Jobban szeretné, ha beteljesítenétek a rendeltetéséteket – vagyis, hogy tisztességgel visszatérjetez mennyei otthonotokba –, mint azt valaha is el tudnátok képzelni.

Tanúsítom, hogy ezt úgy érhetitek el, ha az önző vágyakat és érdemtelen törekvéseket az áldozat és a szolgálat oltárára helyezitek. Nőtestvérek, biztatok Jézus Krisztus megmentő hatalmában; tartsátok be törvényeit és parancsolatait! Más szavakkal – örömmel éljétek meg az evangéliumot!

Azért imádkozom, hogy az életek során megújult formában és megnövekedett mértékben tapasztaljátok meg Isten gyönyörű szeretetét; hogy hitet, eltökéltséget és elkötelezettséget találjatok arra, hogy megismerjétek Isten parancsolatait, kincsként megőrizzétek azokat a szívetekben, és örömmel éljétek meg az evangéliumot.

Megígérem, hogy amikor így tesztek, ráleltek a legjobb énetekre – a *valódi* énetekre. Rájöttök majd, hogy mit jelent valójában az örökkévaló Isten, minden igazlelkűség Ura leányának lenni. Erről teszem tanúságomat, és áldásomat adom rátok az Úr apostolaként, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Isten nemcsak a mi Uralkodónk és Teremtőnk, hanem egyben Mennyei Atyánk is. Minden férfi és nő Isten szó szerinti fia és leánya. Joseph F. Smith elnök azt tanította, hogy „az ember, lélekként, mennyei szülőktől fogantatott és született, és az Atya örökkévaló házaiban nevelkedett és vált éretté, még azelőtt, hogy világi [fizikai] testben eljött volna a földre” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998]. 334.).
2. Tan és a szövetségek 132:19.
3. Tan és a szövetségek 132:21–22, 24.
4. Lásd Ésaías 55:9.
5. Lásd Mózes 1:39.
6. Tan és a szövetségek 59:23.
7. Móziás 18:9.
8. Alma 32:42.

Brazília, Sobral